

DICHTBIJ

Verhalen over elkaar ontmoeten

Coverontwerp: UitJeErvaring
UitJeErvaring 2023

De kaarsenbrander

Door Annika Cannaearts

Het liefst hang ik rond op de kraamafdeling, omdat er niets aardser is dan dat: bloed, vlees en slijm. In vroeger tijden beet de vroedvrouw de navelstreng door met haar tanden. Wat jammer dat alles nu zo steriel afgehandeld wordt. Als je langs de zijkant staat te kijken, zie je nog nauwelijks het verschil tussen het verwijderen van een tumor of de geboorte van een baby. Het rauwe roepen van de moeder is vervangen door de epidurale verdoving, zoals dat heet. Als ik een mens was, en meer bepaald een vrouw, zou ik gehurkt baren en de baby zelf in mijn handen persen, met bloed onder mijn nagels zou ik hem aan mijn borst leggen.

Het gaat niet altijd goed. Ik volg de bleke vrouw, die de gang op en neer ijsbeert. Ze lijkt boven de grond te zweven, alsof ze wiertjes heeft onder haar kamerjas, net als het rollend onderdeel van de stang waar de baxter aanhangt. Ik zag haar vanmorgen liggen in het ziekenhuisbed, met boven haar een chirurg.

Chirurgen lijken me een soort halfgoden: ze raken je aan en je bent veranderd. Hij schiepte haar leeg. Geen orgaan of een gezwel dat groeit als kool. Nee, een kind dat niet wou leven. De huid van het kind was al donker geworden. Hij haalde ook haar pit eruit. Het draderige vruchtvlies scheurde zich los.

Toen ze wakker werd, ijde ze. Met rasperige stem vroeg ze: "Behoud ik mijn menselijke vorm, dokter, zo zonder pit? Ben ik nog een mens?" "Niets is ijler dan een vrouw die een dood kind heeft gebaard, het lichaam een leeg omhulsel," zei de chirurg tegen zijn stagiair.

"Wat was er mis?" vroeg de vrouw.

"Het bloed," zei de chirurg.

"Bedoel je het bloed van de moeder in de harteklop van het kind?" vroeg ik hem.

“Nee,” zei hij. “Dat bedoel ik niet.”

Hij wapperde zich koelte toe met haar dossier.

“Het is warm,” zei hij.

De chirurg stond op en liet haar zo achter. Zijn taak was volbracht. Ik volgde hem nog even, ik wou nog van alles vragen, maar hij had haast. In de gang stak hij zijn hand op naar een collega-chirurg die zijn pad kruiste.

“Ja zeg, dit tranendal en zo,” zei hij lachend.

Toen ik terug haar kamer binnenkwam, hadden ze het lijkje al weggenomen. Toen een levende baby in de kamer ernaast schreide, hield ze haar harde borsten vast. Een witgele substantie vloeyde in haar handpalmen.

En nu stapt die bleke vrouw al een hele tijd als een bezetene de gang op en af, ik kan mijn ogen niet van haar afhouden. Waarom? Wie begrijpt ook maar iets van zichzelf?

In haar zwarte haren krult hier en daar een grijze spriet. Ben ik dan de enige die haar ziet? Is ze alleen? Waarom zijn er steeds minder verpleegsters?

Ze is mooi op een gruwelijke manier. Pre- of postmenselijk. Is het dat wat me aantrekt? Een zieke elf. Ze zucht hoorbaar, kreunt. Alles aan haar is naar beneden gericht. Waar de hel is. De vlammen likken aan haar voeten. Ik heb me beeldspraak eigen gemaakt, dat maakt alles begrijpelijker voor hen. In hun collectief geheugen bestaat het beeld van de engel, dat kunnen ze bevatten, qua uiterlijk lijk ik er misschien wat op. Het liefst zou ik een mens zijn, maar ook zij moeten het doen met wat ze toebedeeld kregen. Zoals deze vrouw: ze zal geen kinderen meer krijgen. En laat nu net het moederschap het enige zijn waar ze goed in is. Zo denkt zij tenminste.

Als ze voor het raam blijft stilstaan en naar buiten kijkt, ga ik voorzichtig achter haar staan en laat mijn vleugels hangen, om er zo menselijk mogelijk uit te zien.

“Je bent niet alleen,” fluister ik in haar oor. Even draait ze haar hoofd naar me toe, maar dan staart ze terug in de afgrond. Dit komt niet goed.

Het gebouw waarin ze woont, is zo’n typisch grijs flatgebouw uit de jaren zeventig. Ik neem mijn intrek in de conciërgewoning op de benedenverdieping. De vorige conciërge deed zijn werk niet erg goed, merk ik: de vloer in de gang is smerig, het tl-licht in de inkomhal blijft flikkeren, en dan dat galmende geluid van die lift die om de haverklap knerpend en piepend in beweging komt. Ik hou niet van liftkooien. Een griezelige plek, als je het mij vraagt.

Ik gooi alle rommel die op de grond ligt in een vuilniszak. De kasten zijn gelukkig al leeggehaald, plaats genoeg om al mijn kaarsen te stockeren dus. Aan zijn bureau ga ik door de fichebak van de bewoners. Daar is ze: Anna, studio 11a, alleenstaande, 39 jaar. Ik geef mezelf drie maanden om deze situatie recht te trekken.

Buiten bekijk ik de gevel van het flatgebouw en volg met mijn ogen de afstand van de rode betontegels van de straat naar de elfde verdieping, waar Anna woont. Ik moet opletten voor die balken. Naast elk balkon steekt een stalen balk uit de muur, met een gat in het uiteinde. Om meubels aan op te hijsen bij een verhuizing, neem ik aan. Hier en daar hebben ze het touw laten zitten, dat daar nu uitnodigend bungelt in de wind. Voor de zekerheid neem ik het koord naast haar balkon maar weg. Onderaan de balk hang ik een vogelnestje, als teken van hoop.

Mensen houden van tekens, ze zijn er constant naar op zoek. Omdat ik het zo’n leuk idee vind van mezelf, hang ik in alle resterende touwen op de andere verdiepingen ook een vogelnestje. Als iemand het bizar zou vinden dat dit ineens de uitverkoren plek is voor vogels om aan gezinsuitbreiding te doen, kan ik nog altijd het idee lanceren dat het een kunstwerk is. Van beneden gezien, lijkt er nu in elk touw een grote knoop te zitten. Ik kijk naar de zon, het ochtendgloren is al begonnen.

“Wie bent u ook alweer?” vraagt ze met een frons tussen haar ogen. “Ik ben de conciërge van dit flatgebouw en ik werk ook bij de – euh – sociale dienst van het ziekenhuis.” Ze trekt de randen van haar kamerjas stevig dicht.

“Als iemand langere tijd niet gezien wordt, kom ik meestal dagelijks een kijkje nemen, zeker als ze op de bovenste verdiepingen wonen.” Ik steek mijn emmer met schoonmaakproducten omhoog. “Ik kom uw flat poetsen zolang u bedlegerig bent en ik kan ook boodschappen doen en zo.” Ze kijkt me even onderzoekend aan en laat me dan binnen. In de kleine flat staat één stoel aan de tafel.

Als ik klaar ben, ruikt heel de flat fris. Ik breng haar thee. Ze ligt in haar bed aan het raam, haar witte gezicht in een krans van zwarte krullen. Vrouwen knippen soms hun haren af als overgangsritueel. Ik probeer me haar voor te stellen zonder de dikke haardos. In haar onderlip zit een barstje. Ze zet zich een beetje rechter. Ik schuif de stoel dicht bij het bed.

Even is het stil. “Hebt u liever een kom soep?” vraag ik haar.

Ze legt haar handen op haar buik. “Ik heb geen honger. Morgen misschien.”

Ze kijkt naar buiten, waar meeuwen geluidloos cirkelen in de zomerlucht.

“Dat is lief van u,” zegt ze. “Ik kan u geruststellen, ik maak het prima. Ik ben niet ziek, ik wil gewoon eens goed uitrusten en voorlopig even niets meer moeten.”

“Ik kan boodschappen doen,” zeg ik, “en ik kan ook heel goed haar knippen. Of is er iets anders dat ik voor u kan betekenen?”

“De gordijnen terug dichttrekken,” zegt ze kordaat.

Ik sta recht en maak aanstalten om te vertrekken. Ik aarzel om haar een hand te geven, steek mijn handen dan maar in mijn broekzakken.

“Misschien kunnen we morgen samen een kleine wandeling maken buiten? Frisse lucht zal je deugd doen.”

“Nee. Ik ben te moe.”

Ze draait zich op haar zij en trekt de lakens hoog over zich heen. Voor ik de gordijnen sluit, zie ik dat ze het vogelnestje heeft weggenomen op haar balkon.

Vanuit mijn raam in de conciërgewoning kijk ik uit over het grasveld voor het flatgebouw, waar steeds meer spreeuwen landen. Sinds ik op elke verdieping meerdere vogelnestjes heb gehangen, vertonen steeds meer vogels zich in mijn buurt, ook al is het broedseizoen voorbij. Ik moet opletten dat ik geen argwaan wek. Vanmorgen bleef een man me heel lang nastaren toen een drietal mussen kwetterend rond mijn hoofd cirkelden toen ik op weg was naar de supermarkt. Vooral spreeuwen hebben een boon voor me, ze volgen in een grote groep al mijn bewegingen, als een reusachtige schaduw. Probeer dan maar eens incognito te blijven. Ik zal nooit vergeten hoe in 1949 een grote groep spreeuwen landde op één van de wijzers van de Big Ben in Londen, waardoor de klok even stilviel.

“Ik ben je grote broer niet, hoor, ik ben geen vogel,” zeg ik tegen het vinkje dat brutaal het openstaande raam binnenvliegt en op mijn schouder komt zitten.

“Hoe is het om een vogel te zijn, eieren uit te broeden, dikke larven te vangen voor de kale kuikens, de jonkies te leren vliegen?” vraag ik hem. Hij fladdert naar mijn hoofd en kroelt in mijn haar, om me te plagen. “Hoe zou het zijn om een mens te zijn, samen met een ander mens een kind te maken?” vraag ik me af. Is dat het moment waarop je niet meer alleen bent?

Ik maak een thermos thee om mee te nemen naar haar. Ik ben niet zeker van de boodschappen. Wat eet iemand die net een kind verloren heeft? Ik heb van alles wat. In de gang sta ik in het donker te wachten op de lift, de lamp heeft het nu helemaal begeven. Dapper duw ik op het lichtgevende oranje knopje van de lift, maar als de kooi openschuift, maak ik me toch uit de voeten.

Ik open de gordijnen en laad alle boodschappen uit op haar tafeltje, zodat ze kan kiezen. Het raam laat ik maar dicht, er zitten al twee roodborstjes op de reling van het balkon naar me te staren.

“Ah, daar hebben we de conciërgeverpleegster weer.” Ze zit rechtop in bed en schenkt me een klein glimlachje. Dan kijkt ze me ernstig aan. “Ik wil geen luchtje scheppen en ook geen kappersbeurt,” zegt ze.

“In de supermarkt daar beneden verkopen ze wel twintig soorten yoghurt. Je moet meegaan om te kiezen.”

“Morgen misschien,” zegt ze met afgewend hoofd.

“Een druifje? Zit vol met vitamine C. Pruimpje?” Ik jongleer hoog in de lucht met drie gele pruimen, dat leerde ik van een cliniclown. Ze kijkt me aan met een klein lachje.

“Wat doet een conciërge eigenlijk, behalve voedingsadvies geven?”

“In zo’n gebouw is altijd wel iets te doen. Maar we doen meer dan ontstoppingen en zo. Wij houden ook toezicht op de bewoners. Het beroep van conciërge is eeuwenoud. De benaming is ontleend aan een functie aan het Franse hof: die van *comtes des cierges*, ‘kaarsenbewaarders’. Wij waren ook de sleutelbewaarders en assisteerden bij bijzondere gebeurtenissen, zoals geboortes.”

Ze kijkt me donker aan.

“En waar bewaar je de kaarsen?”

“Als je een dezer dagen eens mee naar beneden gaat met me voor een wandelingetje in het park, zal ik je de geheime plek tonen waar ik de kaarsen bewaar,” zeg ik met een knipoog.

Ze slaat haar ogen neer. Daar kan ik nooit tegen, als ze dat doen, en ik krijg een krop in mijn keel. Haar linkervuist opent zich een beetje, in haar handpalm zou perfect het hoofdje van een baby passen. Het kind zuigt aan haar borst, valt weerloos in slaap in haar armen.

Ik schuif mijn stoel dicht bij haar bed. “Zal ik een kaars voor je branden?”

“Ja,” zegt ze zacht. Haar ogen vullen zich met tranen. Ik geef haar een zakdoek en neem haar rechtervuist in mijn handen. Samen kijken we

zo uit het raam naar de wolken, die langzaam voorbij drijven in vreemde vormen.

De zon hangt al laag als ze in slaap valt. Ik vouw haar handen op haar borst. Zachtjes open ik de terrasdeur. In het midden van het balkon spreid ik mijn vleugels, evenwijdig met de einder. Altijd onverwacht, dat stille avondlicht. In een grote boog cirkel ik met de spreuwen achter me aan rond het flatgebouw.

Midden in de nacht word ik met een schok wakker uit een nachtmerrie. In de droom zag ik hoe ze op het balkon stond. Het was niet nieuw voor haar, dat ze verlaten werd, en als sluitstuk zou ze zichzelf verlaten. Haar slaapjurk bolde op door de wind. Ik probeerde haar blik te vangen, maar ze keek langs me heen. Mijn ogen bleven vasthaken aan de broze kanten roosjes op haar witte japon, terwijl ze met een been over de rand klom. Ik zag hoe het zou zijn: de voegen tussen de straatstenen, het zwerfvuil in het bordes was het laatste wat ze zou zien. De donkere wimpers die niet meer bewogen.

Nog nooit vloog ik zo snel mijn bed uit. Misschien is het nog niet te laat. Buiten zet ik me in één beweging tegen de grond af, een windstroom onder mijn vleugels trekt me mee naar boven.

Ze sluit haar ogen. Spreidt haar armen. Laat zich langzaam voorover vallen. Als een lappenpop valt ze in mijn armen, een meter onder haar balkon. In paniek weet ik even niet meer waar ik ben: boven, onder, links en rechts van mij zie ik alleen maar wolken. Pas als ze me met een verwilderde blik aankijkt, kom ik bij zinnen en land zachtjes op het balkon. Ik draag haar voorzichtig naar binnen en zet haar neer, veilig achter het raam.

“Dit bedoelde ik niet precies, Anna, toen ik voorstelde dat je eens een luchtje zou moeten scheppen.” Ze hoort me niet en staat te bibberen van de kou. Ik ga achter haar staan en sla mijn vleugels rond haar.

Ik weet niet hoe lang we daar zo stonden, maar voor mij had het nog een eeuwigheid mogen duren. Iemand in mijn armen sluiten, is het enige wat ik sindsdien echt wil. Het mag ook een kind zijn. Een kind om te wiegen.

Ze zou zich herpakken, zei ze tegen zichzelf in de spiegel. Ze was nog jong en ze was niet alleen, antwoordde haar spiegelbeeld. Ze haalde een jeans en trui uit de kast en kleeedde zich aan, vulde een rugzak met nog wat spullen. Ik volgde haar mee naar de gang. Ik overwon mijn angst en stapte mee de lift in. Ik kneep in haar hand toen de lift schokkend in beweging kwam en zich moeizaam naar beneden sleepte.

In de hal namen we afscheid. Ze legde haar hand op haar hart en zei: "Bedankt om een kaars voor me te branden. Het heeft geholpen."

"Roep me maar als je me nodig hebt, Anna."

Ik keek haar nog lang na, hoe ze in de ochtendzon de stad in liep. Ik zou me ook herpakken. Een nest maken misschien.

De feestelijke hel

Door Tom Brouwer

Ik zag het pistool. Hij hief zijn arm. En hij schoot. Een knal klonk, maar het galmde nauwelijks, mede door de open lucht en het grote aantal mensen.

Er klonk gejuich en applaus.

Ik juichte mee. Ik had er zin in.

De mensen begonnen te duwen en dromden in de richting van de start. De burgemeester, nog met het pistool opgeheven in de lucht, wenste iedereen succes. De 105^e Nijmeegse Vierdaagse was officieel begonnen. Vier dagen lang afzien stond in het verschiet en desondanks zouden daar op de Wedren vandaag bijna 50.000 mensen staan, klaar om hun voeten naar de gallemiezen te lopen en het grote feest tegemoet te gaan.

Het duurde even voordat mijn polsband gescand werd en ik daadwerkelijk van start kon gaan en de eerste meters kon maken. Maar daar klonk het gepiep van het scanapparaat en de vrijwillige medewerker wenste me succes.

Mijn voeten moesten nog wakker worden; het was immers pas vier uur in de nacht. Toch kwamen we goed op stoom door de aanmoedigingen van de honderden dronken supporters, die hun biertjes in de lucht hieven en met schorre stemmen de duizenden wandelaars van de 50 kilometer vooruithielpen. Met hun armen maakten ze poortjes waar de wandelaars óf stug omheen liepen óf gezellig doorheen wandelden. Veel toeschouwers zouden er elke dag staan, want echte stappers wandelden niet en echte wandelaars stapten niet.

Nog 50 kilometer te gaan. Nee, 52. De eerste dag was immers de langste dag. Maar hoe meer kilometers, hoe meer supporters. Zo ging ik er maar in, maar ik wist wel beter.

Ik vond het jammer dat ik de Vierdaagse alleen moest lopen, maar het vinden van een medestander in deze feestelijke hel was nog vrij lastig. Niet iedere vriend had zin om 200 kilometer te lopen. Ikzelf eigenlijk ook niet, maar toch stond ik hier. Waarom? Dat was een goede vraag. Deels het wandelen, deels de uitdaging, deels omdat ik een Nijmegenaar was, maar toch grotendeels het feest, het support en het massale.

De eerste kilometers waren inmiddels achter de rug en het uitbundige support van Nijmegen lag achter me. De lege Oosterhoutse dijk lag voor me, maar het was in dit onverwachte paradijs waar ik haar voor het eerst zag.

Mijn achttienjarige hart maakte een paar salto's bij haar eerste aanblik. Ze liep op ongeveer hetzelfde tempo als ik. Dat kwam door haar redelijk lange benen. Ze was best lang voor een meid. Toch stak ik er nog behoorlijk bovenuit. Op haar hoofd had ze een pet, waar ze haar donkerblonde haar in een paardenstaart doorheen had gestoken. Ze droeg een kort zwart sportbroekje en haar turquoise sportshirt was met tekst bedrukt: *Deze is voor Teun*. Ik keek, of misschien eerder, gaapte haar aan. Toen ze zag dat ik haar aanstaarde, keek ze even weg met haar ogen. Om niet op een creep te lijken, zei ik vlug: "Hoi."

Ze glimlachte en zei "Hoi" terug.

Ik blokkeerde volledig en had geen idee wat ik moest zeggen. Ik wist niet waarom, maar iets in haar had me betoverd. Het beste wat mijn normaal toch best creatieve brein wist te verzinnen, was: "Dus jij loopt ook de 50?"

Ja, natuurlijk loopt ze de 50, idioot, anders zou ze hier niet lopen. Ik kon mijzelf wel voor de kop slaan.

"Ja, het is net wat meer uitdaging dan de 40," legde ze uit.

"Daar ben ik ook bang voor," zei ik. "Vorig jaar mocht ik nog de 40, maar dit keer ben ik verplicht de 50 te lopen."

"Je gaat het vast halen," zei ze bemoedigend.

Mijn hart ging weer tekeer. Ze gaf me na nog niet eens een minuut al een compliment.

“Jij ook, hoor. De hoeveelste keer is dit voor jou?” Eindelijk kwam bij mij de rust terug, waardoor ik een normaal geciviliseerd gesprek kon voeren. En zo ontstond terloops een gesprek tussen twee jonge lopers die elkaar bij toeval hadden getroffen op een overvolle kilometerslange dijk.

“De derde. En voor jou?”

“De tweede,” zei ik. Ik baalde dat ik haar naam nog niet wist. Bij zo’n mooie meid hoorde vast en zeker een prachtige naam. Ik keek nogmaals naar haar shirt met de tekst *Deze is voor Teun*. Ik vermoedde dat dat onderwerp relevanter was dan haar naam. Daarom vroeg ik; “Wie is Teun?” Alsjeblieft, bad ik, laat het niet haar vriend zijn.

“Mijn kleine broertje.”

Yes, dacht ik heel snel. In mijn hoofd maakte ik een dansje. Normaal had ik een ochtendhumeurtje, maar mijn humeur werd er deze ochtend heel snel flink beter op.

“En hij verplichtte je de 50 te lopen?,” lachte ik.

Haar gezicht verraadde direct dat dat niet het geval was en ik kon eigenlijk al raden wat er wel aan de hand was. De vraag was alleen nog: welke ziekte? Die vraag beantwoordde ze meteen, zonder dat die gesteld was.

“Hij heeft kanker.”

“Het spijt me,” zei ik, al wist ik eigenlijk niet waarom.

“Geeft niet, kon je natuurlijk ook niet weten,” zei ze. “Ik loop als sponsor mee voor het KWF, je weet wel: de kankerbestrijding.”

Ik werd even stil, zoekend naar de juiste woorden.

“Hoe ernstig is het?,” vroeg ik. Domme vraag, dacht ik direct. Het is kanker, dat is hoe dan ook ernstig.

“Heel ernstig. Hij ligt in het ziekenhuis en het gaat absoluut niet goed met hem. We hebben een paar weken geleden gehoord dat...” Op dat moment brak ze en begon ze te huilen. Andere wandelaars keken om.

Ik legde, bij gebrek aan een betere vorm van troost, een hand op haar schouder. Een aantal tranen stroomden over haar wangen.

“Wat heb je een paar weken geleden gehoord?,” fluisterde ik zachtjes.

Ze snikte, zuchtte even diep, haalde haar neus op en vervolgde: “We hebben toen te horen gekregen dat hij uitzaaiingen had in de hersenen.”

“En wat houdt dat in?,” vroeg ik. Ik had nog nooit iemand gekend met kanker dus ik had geen idee wat dat betekende.

Ze keek me jammerlijk aan. Tranen bungelden in haar ogen. “Dat het een kwestie van tijd is.”

“Jeetje.” Ik had geen idee wat te zeggen. Gelukkig haakte een medewandelaar erop in.

“Hoe oud is je broertje?,” vroeg de vrouw die het hele gesprek samen met haar wandelmaatje voor hen had gelopen en soms eventjes achterom had gekeken.

“Tien jaar.”

“Ongelooflijk. Dan denk je als kind nog een hele toekomst te hebben,” zei de vrouw terwijl ze hoofdschuddend met een triest gezicht weer haar aandacht schonk aan haar wandelpartner en het gesprek met haar weer oppakte.

Het werd even stil, ook bij de omstanders. Wat viel er immers nog te zeggen?

“Hoe heet je?,” vroeg ik. Ik kon de stilte niet langer aan en met haar naam kon ik haar tenminste nog persoonlijk aanspreken.

“Luna.”

Ik gaf haar een hand. “Calvin.”

“Dus je zamelt geld in voor het KWF? Hoeveel hoop je te halen?”

“Iedere euro is er één meer,” gaf Luna als een haast politiek correct antwoord.

Stiekem had ik een best slechte gedachte: ik zou je honderd euro geven voor je sponsorloop in ruil voor een date. Die gedachte sprak ik maar niet hardop uit.

Het gesprek mondde zich uit in een vaste wandelpartner voor de dag. Het klikte goed tussen ons. Al wist ik niet of het vanuit haar om dezelfde reden ging als bij mij. Ik viel zwaar voor Luna, maar of dat wederzijds was, was nog te bezien. De eerste dag kwamen we beiden goed door, maar we wisten allebei ook dat de tweede dag dikwijls listiger was. Ze vond het een heel leuk idee van mij om de tweede dag ook samen te lopen en dat vatte ik op als een veelbelovende minstens tien uur lange date.

De tweede dag, roze woensdag, begon bij ons alle twee erg moeizaam. Luna had niet goed geslapen, had ze gezegd. Ze had veel last van spierpijn in haar dijbenen en slikte daarom Ibuprofen, terwijl ik juist flinke blaren op de ballen van mijn voeten had, die mijn moeder gelukkig wilde aftapen. Desondanks stapten we de eerste uren stug door. Het was een pittige dag met weinig publiek in de ochtend, maar dat veranderde godzijdank in het altijd gezellige Wijchen. Daar stonden de toeschouwers klaar met watersproeiers voor de hitte, tuinslangen voor het vullen van de waterflessen, Tucjes voor het zoutgehalte in ons lichaam, komkommer voor de dorst en spekjes voor de benodigde suiker. Tevens stonden er langs de kant aantrekkelijke vrouwelijke studenten met Free Hugs-bordjes, rijen kinderen die allemaal highfives wilde geven en ontvangen, oudere mensen uit een zorginstelling die vrolijk meeklaptten op de muziek van de dweilorkesten en ten slotte verschillende discjockeys die volgens mij maar een afspeellijst van vijf nummers hanteerden: *Engelbewaarder*, *You'll never walk alone*, *YMCA*, de *Macarena* en *Leef*.

Desalniettemin was het hartstikke gezellig in Wijchen en dat was toch te danken aan de muziek.